

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Michala Mazance a Petra Mikeše v právní věci žalobkyně: **PhDr. H. P.**, zastoupená JUDr. Tomášem Doležalem, advokátem se sídlem nám. Republiky 679/5, Opava, proti žalovanému: **Obvodní soud pro Prahu 2**, se sídlem Francouzská 19, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2014, čj. 40 Si 78/2013-29, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 11. 2018, čj. 22 A 24/2016-91,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 11. 2018, čj. 22 A 24/2016-91, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Ustanovenému zástupci JUDr. Tomáši Doležalovi, advokátovi se sídlem nám. Republiky 679/5, Opava, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **8 228 Kč**, která je splatná do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odložil žádost žalobkyně ze dne 27. 2. 2013 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Žalobkyně žádala o informaci spočívající v poskytnutí pravomocných rozsudků, kterými žalovaný v letech 2011 a 2012 alespoň částečně vyhověl žalobám v řízení podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, a to s výjimkou újmy týkající se trestních řízení. Žalovaný dospěl k závěru, že pro poskytnutí uvedených informací bude potřeba mimořádně rozsáhlého vyhledávání v 10 189 spisech. Vyzval proto žalobkyni k úhradě 204 000 Kč. Výši úhrady následně na základě stížnosti žalobkyně Ministerstvo spravedlnosti snížilo na 34 900 Kč. Žalobkyně neuhradila stanovené náklady ani v této výši.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou. Namítala, že částka požadovaná za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací je zcela nepřiměřená povaze požadovaných

informací a majetkovým poměrům průměrného občana. Ve skutečnosti představuje požadovaná částka umělou překážku bránící realizaci práva na informace, neboť stát chrání sám sebe, aby se občané nemohli seznámit s judikaturou vypovídající o fungování státu.

[3] Krajský soud v Ostravě (dále „krajský soud“), kterému byla tato věc původně vedená u Městského soudu v Praze přikázána, žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Ministerstvo spravedlnosti postup vyhledávání informací podrobně, srozumitelně a logicky popsal. Žalobkyně námitku nepřiměřenosti požadovaných nákladů formulovala obecně a krajský soud tak považoval za dostačující pouze uvést, že se ztotožňuje s postupem ministerstva. Částka 34 900 Kč je s ohledem na povahu informací a tomu odpovídajícímu rozsahu vyhledání informací přiměřená. Dodal, že na výši požadovaných nákladů nemá žádný vliv, že stěžovatelka požadovala rozsudky týkající se odpovědnosti státu za škodu.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž uplatnila důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítla předně, že stanovením úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací bylo nedovoleným způsobem omezeno její právo na přístup k informacím. Jelikož pobírá invalidní důchod, je pro ni stanovená výše úhrady zcela nepřiměřená a diskriminuje ji. Má za to, že žalovaný měl zohlednit při stanovení výše úhrady i její sociální poměry, což potvrzuje také odborná literatura.

[5] Stěžovatelka dále namítla, že závěry krajského soudu a žalovaného jsou nepodložené a nesprávné. Pod pojem „vyhledání informace“ podle § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím lze podřadit dobu strávenou fyzickým shromážděním dokumentů, nikoli však i dobu samotného zjišťování, kde jsou tyto dokumenty uloženy. Jestliže žalovaný informace eviduje zbytečně komplikovaně nebo neuspořádaně a jejich vyhledání vyžaduje nepoměrně více času, než je objektivně nezbytné, nemůže jít delší čas strávený vyhledáváním k tíži stěžovatelky. Již z rozhodnutí ministerstva o snížení stanovené úhrady plyne, že postup při zjišťování informací se dal zjednodušit a rozsah vyhledávání bylo možné omezit.

[6] Řízení před krajským soudem bylo navíc zatíženo vadami. Stěžovatelka v žalobě vznesla důkazní návrh na provedení jejího účastnického výslechu. Namísto toho, aby krajský soud stěžovatelku předvolal, poučil ji v zaslaném formuláři, že může jednat i v její nepřítomnosti. Stěžovatelka si jako laik vyhodnotila tento formulář tak, že za daných okolností tento důkaz krajský soud neprovede. Z tohoto důvodu usoudila, že nebude na nařízeném jednání trvat. Nebyla však schopna posoudit důsledky svého podání, ve kterém se omluvila z jednání ze zdravotních důvodů a uvedla, že za dané procesní situace na jednání netrvá. V žádném případě ale neuvedla, že netrvá na provedení navrženého důkazu. Krajský soud se v napadeném rozsudku důkazním návrhem nezabýval a neodůvodnil, z jakého důvodu jej neprovedl. Krajský soud se nevypořádal ani s vyjádřením stěžovatelky ze dne 21. 11. 2018, ve kterém žádala, aby posoudil otázku, zda je povinný subjekt (žalovaný) povinen vždy poskytnout i dílčí část z celkové informace v tom rozsahu, který nenaplnuje podmínky mimořádně rozsáhlého vyhledávání, a úhradou podmínit pouze tu část, která tento rozsah překračuje. Napadený rozsudek je z důvodu těchto vad nepřezkoumatelný.

[7] Další vadu řízení spatřuje stěžovatelka v tom, že ji krajský soud nevyzval k doložení informací, které jsou potřebné k posouzení otázky, zda pro stanovení výše úhrady existují racionální a legitimní důvody. Podle § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se při postupu dle daného zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů. Takovou zásadou je i zásada zjištění skutkového stavu bez důvodných

pokračování

pochybností (tzv. zásada materiální pravdy), kterou měl uplatnit i žalovaný. Bez potřebných informací nemohl krajský soud správným způsobem posoudit výše uvedenou otázku.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že se nemohl zabývat kasační námitkou, dle které jsou závěry krajského soudu a žalovaného týkající se výše požadované úhrady a výkladu pojmu „vyhledání informace“ nesprávné. Stěžovatelka v této souvislosti poukazovala na to, že žalovaný eviduje informace komplikovaně, což s sebou nese pracnost jejich následného vyhledávání. Tato námitka je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná, neboť stěžovatelka ji poprvé uplatnila až v kasační stížnosti, ačkoliv tak mohla učinit již v žalobě (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, čj. 8 Afs 48/2006-155, č. 1743/2009 Sb. NSS).

[11] Stěžovatelka dále uplatnila námitky, které se týkají vad řízení před krajským soudem. Předně poukázala na to, že krajský soud rozhodl bez jednání, aniž by provedl navržený důkaz (účastnický výslech stěžovatelky), nebo alespoň odůvodnil, proč tak neučinil.

[12] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu ověřil, že stěžovatelka v žalobě uplatnila návrh na provedení důkazu účastnickým výslechem, kterým chtěla prokázat potřebnost a význam požadovaných informací pro její „životní sféru“. V replice ze dne 5. 9. 2016 k vyjádření žalovaného k tomu výslovně dodala, že „s ohledem na důkazní návrh účastnickým výslechem se procesně nemůže vzdát práva na osobní projednání věci“. V reakci na předvolání k jednání se oba účastníci z jednání omluvili. Stěžovatelka tak učinila podáním ze dne 22. 11. 2018, v němž mj. uvedla, že se omlouvá ze zdravotních důvodů a zopakovala, že na jednání trvala s ohledem na zmiňovaný důkazní návrh. Dodala, že jelikož krajský soud důkaz neprovedl prostřednictvím dožádaného soudu, jak navrhovala, a „zjevně ho nechce provést na jednání ..., na které jsem byla předvolána příslušným formulářem s příslušným poučením, ale naopak formulářem s výslovným poučením, že může být jednáno v mé nepřítomnosti, není za dané procesní situace třeba na jednání trvat a navrhuji tedy, aby soud nařízené jednání zrušil z důvodu hospodárnosti.“ Z uvedeného je tedy zřejmé, že účastníci shodně na jednání netrvali a souhlasili s projednáním věci bez jejich přítomnosti. Zároveň je ovšem patrné, že stěžovatelka uplatnila důkazní návrh, který v průběhu řízení nevzala zpět a setrvala na něm.

[13] Vzájemným vztahem důkazního návrhu a vyslovením (ne)souhlasu s rozhodnutím věci bez jednání (srov. § 51 odst. 1 a § 77 odst. 1 s. ř. s.) se již zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Dospěl k závěru, že „úvahu o (ne)provedení důkazů ... soud činí samostatně a nezávisle na otázce, zda bude rozhodovat s jednáním ve věci samé, či bez jeho konání. Pochopitelně, dojde-li k závěru o nutnosti provádět dokazování, jednání ve věci nařídit musí, bez ohledu na případný postoj účastníků řízení, protože důkazy se provádějí při jednání. (...) Konání soudního jednání, které nikdo z účastníků nepožadoval a které ani soud konat nebudl, neboť dospěl k závěru o neprovádění důkazů, by bylo proti smyslu a účelu soudního řízení, které nemá nad nutnou míru jeho účastníky zbytečně zatěžovat, není-li to potřebné. Soudu jistě zůstává povinnost vypořádat v rozhodnutí o věci samé všechny žalobní body a námitky, tedy i řádně odůvodnit, proč navrhované důkazy považoval za nadbytečné“ (usnesení ze dne 16. 2. 2016, čj. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Ze samotného souhlasu s rozhodnutím bez jednání tudíž není možné dovodit, že stěžovatelka vzala zpět svůj důkazní návrh.

[14] Podle ustálené judikatury Ústavního soudu je povinností soudu zdůvodnit, proč neprovedl navržený důkaz, přičemž v odůvodnění rozhodnutí musí své stanovisko přiměřeně vyložit (viz např. nálezn sp. zn. IV. ÚS 582/01 ze dne 22. 4. 2002). K povinnosti soudu zaujmout stanovisko k důkazům, jejichž provedení v řízení účastník navrhl, se vyslovil též Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS. Zde dovedil, že soud rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); to jej však nezabavuje povinnosti takový postup odůvodnit (srov. též nálezn Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004). Opomenutí takové povinnosti nemusí mít vždy vliv na zákonnost rozhodnutí, je-li například zřejmé, že se jednalo o důkazy zjevně nadbytečné. O takovou situaci se jedná například tehdy, pokud lze prokazované skutečnosti bez dalšího zjistit z listin založených ve správním spisu. K obdobnému závěru dospěla judikatura i pro situaci, v níž žalobce vznese důkazní návrh na provedení účastnického výslechu, aniž by uvedl, co má být takovým důkazem prokázáno (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, čj. 5 As 62/2010-126, či usnesení ze dne 3. 8. 2017, čj. 9 Azs 120/2017-34).

[15] Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatelka v nyní projednávané věci v žalobě navrhla provedení účastnického výslechu. Krajský soud v napadeném rozsudku na tento návrh stěžovatelky nijak nereagoval a řízení (odůvodnění napadeného rozsudku) tak zatížil vadou. To však ještě dle výše citované judikatury není bez dalšího vždy důvodem pro zrušení rozsudku krajského soudu. V této souvislosti lze (*per analogiam* dle § 64 s. ř. s.) poukázat i na § 131 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, podle něhož důkaz výslechem účastníků může soud nařídít, jen jestliže dokazovanou skutečnost nelze prokázat jinak. Tento důkazní prostředek má pouze podpůrný význam. Jak upozorňuje komentářová literatura, je také třeba rozlišovat mezi skutkovými tvrzeními a výpovědi účastníka (viz DRÁPAL, L., BUREŠ, J. a kol. *Občanský soudní řád I, II*. 1.vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2009, s. 907). Podstatné pro nyní projednávanou věc především je, že stěžovatelka v žalobě neuplatnila žádná tvrzení, která by nebylo možné prokázat jiným způsobem než právě účastnickým výslechem (např. listinami prokazujícími její majetkové poměry či osobní situaci). Z podané žaloby rovněž nelyne, jaký význam přesahující rámec prostých tvrzení uplatnitelných v žalobě by provedení navrženého důkazu mělo mít. Nejvyšší správní soud proto v návaznosti na výše uvedené dospěl k závěru, že napadený rozsudek navzdory shledanému pochybení krajského soudu v tomto ohledu obstojí a není třeba jej rušit.

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Ta má spočívat v nevypořádání žalobní námítky stěžovatelky, dle které jí měl žalovaný poskytnout informace v rozsahu, který nenaplnuje podmínku mimořádně rozsáhlého vyhledávání, a úhradu požadovat pouze za informace, které hranici mimořádně rozsáhlého vyhledávání překročí. Jak vyplývá z konstantní judikatury, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 84/94 ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 94/97 ze dne 26. 6. 1997 či sp. zn. I. ÚS 741/06 ze dne 11. 4. 2007 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008-75).

[17] Odůvodnění napadeného rozsudku v projednávané věci takto vymezené předpoklady nenaplnuje, neboť krajský soud na uvedenou žalobní námítku (ani implicitně) nereagoval. Odpověď na tuto námítku nelze v odůvodnění napadeného rozsudku shledat ani v kontextu vypořádání námitek jiných, ani v odůvodnění předchozího rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti

pokračování

o snížení úhrady za vyhledání informací, na které krajský soud odkazuje. Danou námitku nelze považovat ani za otázku související toliko s věcnými důvody pro (ne)poskytnutí informace, k nimž krajský soud paušálně uvedl, že se jimi v daném řízení nemůže zabývat, neboť jde o přezkum rozhodnutí o odložení žádosti pro nezaplacení úhrady dle § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Nejedná se ani o argumentaci, která by s podstatou projednávané věci nesouvisela či byla s ohledem na formu nebo obsah z podání stěžovatelky neúměrně komplikovaně seznatelná. Stěžovatelka ji navíc doplnila odkazem na praxi jiného povinného subjektu.

[18] V této souvislosti Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatelka argumentaci týkající se možnosti poskytnout informace v omezeném rozsahu (nenaplňujícím podmínku mimořádné rozsáhlosti vyhledávání) uplatnila až v podání ze dne 21. 11. 2018, jímž reagovala na nařízení jednání ve věci. Řízení o žalobě v dané věci přitom bylo zahájeno již v roce 2014. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. je založeno na tom, že žalobu lze rozšířit o nové žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Soud se může zabývat pouze takovou později uplatněnou argumentací, která je rozhojněním žalobního bodu již (řádně a včas) uplatněného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2011, čj. 1 Afs 41/2011-178, č. 2547/2012 Sb. NSS). Je-li nový žalobní bod vznesen až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, soud k němu nepřihlíží (neprovádí k němu dokazování) a pouze v odůvodnění rozhodnutí ve věci samé uvede důvody, pro které k takovému žalobnímu bodu nepřihlédl. Judikatura již nicméně současně dovodila, že pokud soud k opožděně uplatněnému žalobnímu bodu nepřihlédne a tento svůj postup v meritorním rozhodnutí neodůvodní, zatíží své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud totiž nemůže sám jako první zaujímat stanovisko k námitkám uplatněným před krajským soudem po této lhůtě, neboť by tak nahrazoval závěry krajského soudu a vyloučil by tímto postupem možnost bránit se takto formulovaným právním závěrům kasační stížností (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, čj. 8 Afs 73/2007-107, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004-74, či nálezný Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1534/08 ze dne 17. 12. 2008). Z citovaného usnesení rozšířeného senátu plyne (dle právní věty k němu vytvořené), že krajský soud je povinen se v rozhodnutí o žalobě vypořádat se všemi žalobními námitkami. Zamítne-li žalobu, přičemž se opomene zabývat byť i marginální námitkou, nezbytvá Nejvyššímu správnímu soudu než jeho rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, byť i důvodnost námitky by Nejvyšší správní soud mohl sám spolehlivě posoudit podle obsahu spisu.

[19] Jakkoliv se tyto závěry mohou jevit s ohledem na okolnosti dané věci (zejm. délku řízení) poměrně příkré, není prostor se od nich v nyní projednávané věci odchýlit. Z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu především nelze dovodit, jak se zmiňovanou argumentací stěžovatelky krajský soud naložil. Nejvyššímu správnímu soudu v souladu s výše uvedeným nepřísluší, aby nahrazoval závěry krajského soudu a posoudil otázku včasnosti této námitky, resp. sám hodnotil, zda jde o argumentační rozhojnění námitky již stěžovatelkou uplatněné, nebo se jedná o kvalitativně zcela nový žalobní bod. V tomto ohledu je proto třeba uzavřít, že daná námitka stěžovatelky je důvodná, napadený rozsudek krajského soudu je v tomto bodě nepřezkoumatelný a Nejvyššímu správnímu soudu nezbytvá, než rozsudek pro tuto vadu zrušit.

[20] Lze dodat, že nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v nevypořádání dílčí námitky bez dalšího nebrání tomu, aby se Nejvyšší správní soud vyslovil i k námitkám, které nejsou závislé na posouzení námitky opomenuté. Z důvodu hospodárnosti dalšího řízení tedy Nejvyšší správní soud upozorňuje, pokud jde o kasační námitku týkající se zkoumání majetkových a osobních poměrů žadatele o informace (resp. povinnosti žalovaného vyzvat stěžovatelku k doložení souvisejících informací), že obdobnou argumentací se již podrobně zabýval v jiné věci téže stěžovatelky. Dospěl k závěru, že možnost zohlednit majetkové poměry

žadatele o informace obecně existuje, ale je podmíněna tím, že povinné subjekty v sazebníku úhrad předem na základě obecných a předvídatelných kritérií stanoví, v jakých případech nebudou úhradu vyměřovat (blíže viz rozsudek ze dne 14. 11. 2019, čj. 8 As 244/2018-82). Nejvyšší správní soud v dané věci současně upozornil na to, že instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 14. 7. 2011, čj. 286/2011-OT-OSV, kterou se stanoví sazebník úhrad za poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, takovou úpravu neobsahuje, a nebylo proto možné zohlednit při stanovování výše úhrady majetkové či osobní poměry stěžovatelky.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na výše uvedené důvody napadený rozsudek krajského soudu dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení pak krajský soud rozhodne i o nákladech řízení této kasační stížnosti (§110 odst. 3 s. ř. s.).

[22] Stěžovatelce soud usnesením ze dne 14. 1. 2019, čj. 8 As 5/2019-9, ustanovil zástupcem pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Tomáše Doležala, advokáta. Toto ustanovení se týká pouze řízení před Nejvyšším správním soudem a v dalším řízení před krajským soudem již toto zastoupení netrvá (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 6. 2018, čj. 8 As 167/2017-58). Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Odměna ustanovenému zástupci náleží za poskytnutí dvou úkonů právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), spočívající v přípravě a převzetí věci a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu], při sazbě 3100 Kč za úkon právní služby [§ 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna ustanoveného zástupce tak činí 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů je stanovena paušálně v § 13 odst. 3 advokátního tarifu, a to ve výši 300 Kč za každý jeden úkon právní služby. Na náhradě hotových výdajů proto ustanovenému zástupci náleží 600 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani ve výši 21 %. Celkem tedy Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal na odměně a náhradě hotových výdajů částku 8 228 Kč. Ta mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena do 30 dnů od právní moci rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. května 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu